

Arrest

nr. 223 834 van 10 juli 2019
in de zaken: I. X / VIII en II. RVV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub I* dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 24 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 maart 2019.

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub II* dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 24 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het inreisverbod van 25 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, wordt op 19 november 2018 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens diefstal met geweld en bedreiging.

1.2. Aan verzoeker wordt op 25 maart 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing in de zaak *sub I* en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer: J., R., geboren te A. op 06.03.1987, onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2S en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P. attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 19.11.2018 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met geweld of bedreiging) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat hij minstens sinds 29.08.2018 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft op 05.09.2018 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 29.08.2018 in België verblijft; dat hij niet in het bezit is van zijn identiteitsdocumenten; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij een duurzame relatie heeft met H. A. met wie hij twee 2 kinderen heeft, namelijk C. A. en C. A.; dat ze allen te Temse wonen; dat hij verder geen familieleden heeft die in België wonen; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat zijn vriendin en kinderen in België wonen. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft u er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen» zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

(...)"

1.3. Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing in de zaak *sub II* en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: J.

Voor naam: R.

Geboortedatum: 06.03.1987

Geboorteplaats: A.

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.03.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 19.11.2018 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Het persoonlijk gedrag van betrokkene getuigt van een criminele en asociale ingesteldheid waartegen de maatschappij moet worden beschermd. Dergelijke feiten verhogen in ernstige mate het onveiligheidsgevoel dat bij de bevolking heerst en zijn een groot gevaar voor de openbare veiligheid dewelke ten zeerste in het gedrang komt. Dergelijke zwaarwichtige misdrijven vereisen een strenge bestraffing als krachtig maatschappelijk signaal dat de eigendom van eenieder fundamentele rechtsgoederen zijn die een absolute bescherming genieten.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft op 05.09.2018 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 29.08.2018 in België verblijft; dat hij niet in het bezit is van zijn identiteitsdocumenten; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij een duurzame relatie heeft met H. A. met wie hij twee 2 kinderen heeft, namelijk C. A. en C. A.: dat ze allen te Temse wonen; dat hij verder geen familieleden heeft die in België wonen; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat zijn vriendin en kinderen in België wonen. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke

partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft u er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de samenhang

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het bestreden inreisverbod in de zaak *sub II* tezamen met het bevel om het grondgebied te verlaten in de zaak *sub I* werd genomen op 25 maart 2019, waarnaar ook verwezen wordt. De verzoeker voert met betrekking tot het inreisverbod in het eerste middel aan dat een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat ook het inreisverbod zal moeten worden vernietigd. Er is dus sprake van een inhoudelijke samenhang tussen beide beroepen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) acht het dan ook, in het kader van een goede rechtsbedeling, passend om beide zaken samen te behandelen.

3. Onderzoek van het beroep in de zaak *sub I*.

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“- SCHENDING VAN ARTIKEL 44TER VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 5BIS VAN DE WET VAN 23 MEI 1990
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN
BESTUURSHANDELINGEN*

1. Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet stelt: “Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing” (eigen accentuering).

De verzoekende partij wijst op de volgende passage uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017): “Deze bepaling [het huidige artikel 44ter van de vreemdelingenwet] verduidelijkt de termijn die de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 30, lid 3, van richtlijn 2004/38/EG, moet toekennen aan de burger van de Unie of aan zijn familielid om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze termijn kan niet korter zijn dan een maand, tenzij in een naar behoren gerechtvaardigd geval van nood.”

(Wetsontwerp van 12 december 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Memorie van toelichting, Parl.St. 2016-2017, nr. 54-2215/001, 37).

Bijgevolg blijkt dat artikel 44ter van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 30, derde lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het

recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (de zgn. Burgerschapsrichtlijn), dat luidt als volgt: “De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.”

2. Artikel 44ter, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de betrokken termijn “niet korter [mag] zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing”, behalve “in naar behoren aangetoonde dringende gevallen”. Uit deze bewoordingen blijkt overigens duidelijk dat de termijn van een maand slechts een minimumtermijn is.

In de bestreden beslissing wordt echter gesteld als volgt: “wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan” (stuk 1).

De verwerende partij faalt echter om aan te tonen waarom het gegeven dat de verzoekende partij in aanmerking zou komen voor een “tussenstaatse overbrenging zonder instemming”, maakt dat hem geen termijn om het grondgebied te verlaten zou worden toegekend. Artikel 44ter, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de betrokken termijn “niet korter [mag] zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing”, behalve “in naar behoren aangetoonde dringende gevallen”. In de bestreden beslissing wordt nergens gemotiveerd waaruit dit “dringend geval” zou bestaan.

De loutere verwijzing naar de veroordeling van verzoeker kan overigens niet volstaan omdat hieruit te meer niet blijkt wat het “dringend geval” of “een naar behoren gerechtvaardigd geval van nood” zou zijn. Dit wordt nergens aangehaald door de gemachtigde.

Gelet op de duidelijke tekst van artikel 44ter van de vreemdelingenwet voert de verzoekende partij dan ook de schending aan van de formele motiveringsplicht juncto voormeld artikel 44ter.

3. Vervolgens wijst verzoeker erop dat artikel 5bis van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen Staten van veroordeelde personen, de overname en de overdracht van het toezicht op voorwaardelijk veroordeelde of voorwaardelijk in vrijheid gestelde personen, en de overname en de overdracht van de tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende straffen en maatregelen (hierna: de wet van 23 mei 1990) luidt als volgt: “Indien een internationaal instrument dat België bindt daarin voorziet, is, in afwijking van artikel 1, eerste lid, 3°, de instemming van de veroordeelde persoon niet vereist indien hij het voorwerp uitmaakt van een maatregel van uitzetting, terugleiding naar de grens, of van elke andere maatregel krachtens welke deze persoon, als hij eenmaal in vrijheid gesteld is, niet meer tot het grondgebied van de Belgische Staat zal worden toegelaten om er te verblijven. Voor het nemen van haar beslissing neemt de regering evenwel de mening van de veroordeelde persoon in aanmerking.”

Het voormeld artikel 5bis vormt een uitzondering op de algemene regel voorzien in artikel 1, eerste lid van de wet van 23 mei 1990, dat luidt als volgt: “De Regering kan, in uitvoering van met andere Staten op grond van wederkerigheid gesloten overeenkomsten en verdragen, de overbrenging toestaan van in België gevonniste en opgesloten personen naar een vreemde Staat waarvan die persoon onderdaan is, en instemmen met de overbrenging naar België van in het buitenland gevonniste en opgesloten Belgische onderdanen, voor zover : 1° het vonnis waarbij de veroordeling wordt uitgesproken onherroepelijk is; 2° het feit dat aan de veroordeling ten grondslag ligt, zowel in de Belgische wet als in de buitenlandse wet, een strafbaar feit oplevert; 3° de opgesloten personen met de overbrenging instemmen.”

Uit een lezing van beide voormelde artikelen blijkt dat een tussenstaatse overbrenging in principe slechts mogelijk is mits instemming van de opgesloten persoon, behalve wanneer “een internationaal instrument dat België bindt daarin voorziet” én de veroordeelde persoon “het voorwerp uitmaakt van een maatregel van uitzetting, terugleiding naar de grens, of van elke andere maatregel krachtens welke deze persoon, als hij eenmaal in vrijheid gesteld is, niet meer tot het grondgebied van de Belgische Staat zal worden toegelaten om er te verblijven en de mening van de betrokkene in aanmerking werd genomen”.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de mening van verzoeker in aanmerking werd genomen, waardoor deze bepaling werd geschonden door de gemachtigde.

Voorts blijkt tevens dat het, opdat de verzoekende partij in aanmerking zou komen voor een tussenstaatse overbrenging zonder instemming, noodzakelijk is (naast andere voorwaarden) dat zij het voorwerp uitmaakt van een uitzettings- of terugleidingsmaatregel en/of een maatregel krachtens dewelke zij niet langer zal worden toegelaten tot het grondgebied van de Belgische staat om er te verblijven.

Het blijkt niet dat de verzoekende partij het voorwerp zou uitmaken van een andere uitzettings- of terugleidingsmaatregel dan het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 25 maart 2019. De verzoekende partij maakt daarnaast het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar van 25 maart 2019, een maatregel die kan beschouwd worden als een maatregel "krachtens welke deze persoon, als hij eenmaal in vrijheid gesteld is, niet meer tot het grondgebied van de Belgische Staat zal worden toegelaten om er te verblijven". Dit inreisverbod van 25 maart 2019 moet op grond van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet echter steeds gekoppeld worden aan een beslissing tot verwijdering (in casu de eerste bestreden beslissing) en kan dus niet op zichzelf bestaan.

Bijgevolg blijkt dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk is om de verzoekende partij zonder instemming naar Nederland te kunnen overbrengen.

Aangezien artikel 44ter van de vreemdelingenwet ondubbelzinnig oplegt dat, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten aan een burger van de Unie wordt afgegeven, dit bevel een termijn van minimaal één maand moet vermelden binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten, ziet verzoeker niet in op welke manier het gegeven dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor een tussenstaatse overbrenging naar Nederland zonder instemming, zou maken dat hem geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend.

Bovendien wijst verzoeker erop dat, ongeacht of het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voor de toepassing van artikel 5bis van de wet van 23 mei 1990 noodzakelijk is, de gemachtigde er hoe dan ook voor geopteerd heeft aan de verzoekende partij, zijnde een burger van de Unie, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Bijgevolg moest de gemachtigde zich hoe dan ook houden aan de daarmee gepaard gaande wettelijke verplichtingen, zoals de verplichting die voortvloeit uit artikel 44ter van de vreemdelingenwet. Hij heeft echter nagelaten dit te doen, aangezien dit artikel uitdrukkelijk stelt dat de betrokken termijn "niet korter [mag] zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing", behalve "in naar behoren aangetoonde dringende gevallen". Dit laatste wordt echter nergens aangetoond door verweerder.

Aangezien het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de duidelijke verplichting voorzien in artikel 44ter van de vreemdelingenwet om de termijn te vermelden binnen welke de burger van de Unie het grondgebied van het Rijk moet verlaten, kan dit bevel niet overeind blijven. Het bevel op zich en de termijn zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. De ene component kan niet blijven bestaan zonder de andere.

Omwille van deze redenen dringt zich een schending op van bovenvermelde bepalingen."

3.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat, waar in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 5bis van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen Staten van veroordeelde personen, de overname en de overdracht van het toezicht op voorwaardelijke veroordeelde of voorwaardelijk in vrijheid gestelde personen, en de overname en de overdracht van de tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende straffen en maatregelen, verzoeker zich richt tegen de beslissing van overbrenging naar Nederland en niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot overbrenging is een beslissing van de regering, genomen in het kader van de strafuitvoering; de Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van middelen die betrekking hebben op deze beslissing (RvS nr. 205.129 van 14 juni 2010; RvS nr. 217.205 van 12 januari 2012). In de mate verzoeker zich richt ten aanzien van artikel 5bis van de voornoemde wet van 23 mei 1990, is het middel dan ook onontvankelijk.

3.2.2. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 43, §1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

[...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 44ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Art. 44ter. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

[...]” (eigen onderlijning)

De bestreden beslissing motiveert:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2S en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P. attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 19.11.2018 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met geweld of bedreiging) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat hij minstens sinds 29.08.2018 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.”

Hoewel artikel 43, §1, 2°, van de vreemdelingenwet toelaat om aan de Unieburger te bevelen het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, zijn deze redenen van openbare orde niet gelijk te stellen met de dringende omstandigheden waarom, overeenkomstig artikel 44ter, een termijn van minder dan een maand kan worden gegeven voor het vrijwillig vertrek. In de bestreden beslissing wordt weliswaar een motivering opgegeven waarom de maatregel van openbare orde wordt gegeven, maar nergens wordt gemotiveerd dat er sprake zou zijn van een “naar behoren aangetoond dringend geval” waarom er geen termijn wordt toegekend. Met de verwijzing naar het “voorgaande” wordt immers enkel teruggesproken naar de redenen van openbare orde; er kunnen daarin echter geen motieven worden ontwaard die betrekking hebben op het dringend karakter van de maatregel.

De Raad treedt dient dan ook de verzoeker bij te treden waar hij aanvoert dat in strijd met voormeld artikel 44ter (en de formele motiveringsplicht), niet naar behoren wordt gemotiveerd waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

3.2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat verzoeker geen belang heeft bij deze grief omdat de standaardtermijn van dertig dagen reeds is verstreken en verzoeker in die tijd niet gedwongen werd verwijderd van het grondgebied. In dit verband wijst de Raad erop dat artikel 44ter, eerste lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de betrokken termijn “niet korter [mag] zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing”, behalve “in naar behoren aangetoonde dringende gevallen”. Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de termijn van een maand slechts een minimumtermijn is.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat op dit moment de termijn om het grondgebied te verlaten reeds verstreken zou zijn. Artikel 44ter van de vreemdelingenwet bepaalt immers geen maximumtermijn en de Raad kan als annulatierechter niet in de plaats van de gemachtigde oordelen welke termijn om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij had moeten worden opgelegd.

3.2.4. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Onderzoek van het beroep in de zaak *sub II*

4.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 44NONIES VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. *Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op 25 maart 2019:*

“De beslissing tot verwijdering van 25.03.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod”

Het bestreden inreisverbod is genomen op grond van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Uit de bewoordingen van het eerste lid van het voormeld artikel 44nonies blijkt reeds, zoals ook hoger al gesteld, dat een inreisverbod slechts kan worden opgelegd wanneer dit gekoppeld is aan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het betreft bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het in casu bestreden inreisverbod van 25 maart 2019 is – zo blijkt ook uitdrukkelijk uit deze beslissing – gekoppeld aan het eveneens bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 25 maart 2019, waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het onder meer op grond van artikel 43, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet werd genomen.

Naast uit de duidelijke tekst van artikel 44nonies, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt ook uit parlementaire voorbereidingen van de wet van 24 februari 2017 dat het inreisverbod moet gekoppeld worden aan een bevel om het grondgebied te verlaten (Memorie van toelichting, Parl.St. 2016-2017, nr. 54-2215/001, 40).

In de memorie van toelichting wordt tevens aangegeven dat het doel van de nieuwe bepalingen is “de burgers van de Unie en hun familieleden een verwijderingsregeling te garanderen die niet minder gunstig is dan de regeling die de onderdanen van derde landen genieten” (Parl.St. 2016-2017, nr. 54-2215/001, 38). De regeling van het inreisverbod voor derdelanders voorziet dat een inreisverbod gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering (artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet) en ook de Raad van State oordeelde in het kader van deze regeling reeds

uitdrukkelijk dat er geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898 en RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Aangezien de regeling voor burgers van de Unie niet minder gunstig mag zijn dan die voor derdelanders, kan bijgevolg niet worden voorgehouden dat een inreisverbod voor burgers van de Unie wel mogelijk zou zijn zonder beslissing tot verwijdering.

Gelet op het voorgaande blijkt dat een op artikel 44nonies van de vreemdelingenwet gestoeld inreisverbod, steeds moet zijn gekoppeld aan een op de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2° of 44bis van de vreemdelingenwet gestoeld bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien wordt vastgesteld dat het voormelde artikel 43, § 1, eerste lid, 2° gestoelde bevel om het grondgebied te verlaten van 25 maart 2019 moet worden vernietigd, komt ook het bestreden inreisverbod van dezelfde datum te vervallen.

Het is echter aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.”

4.2. Artikel 44nonies van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit artikel 44nonies van de vreemdelingenwet en uit de lezing van het bestreden inreisverbod blijkt dat het inreisverbod werd genomen in uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen zijn aan elkaar “gekoppeld”, zodat het inreisverbod niet op zichzelf kan bestaan.

In de nota met opmerkingen wordt geantwoord dat het middel onontvankelijk is omdat verzoeker niet duidelijk maakt waarom het inreisverbod strijdig is met de aangevoerde rechtsregels.

Gelet op het gegrond bevinden van een middel dat gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, moet dit bevel worden vernietigd. Het is de Raad dan ook meer dan duidelijk waarom een op zichzelf staand inreisverbod in dat geval strijdig wordt met artikel 44nonies van de vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 231 922 en RvV 231 923 worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing

van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 maart 2019 tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT